

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

DOUGLAS, PENELOPE

Birthday girl / Penelope Douglas. - București : Midnight Books,

2025

ISBN 978-630-6546-24-4

821.111

Traducător: **Alina-Lorelay Rogojan**

Redactor: **Roxana Samoilescu**

Grafician copertă: **Dacian Neagu**

Tehnoredactor: **Anca Marisac**

BIRTHDAY GIRL

Copyright © 2018 Penelope Douglas

"Birthday Girl Halloween Bonus Scene" copyright © 2019

by Penelope Douglas LLC.

"Birthday Girl Q and A" copyright © 2023 by Penelope

Douglas LLC.

All rights reserved.

© Midnight Books 2025, pentru prezenta ediție

Toate drepturile rezervate pentru limba română.

Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată

sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Midnight Books

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București

Comenzi și informații:

Telefon: 031-433.50.68

E-mail: office@bookzone.ro

www.bookzone.ro

PENELOPE DOUGLAS

BIRTHDAY GIRL

Midnight Books
BUCUREȘTI, 2025

CAPITOLUL 1

Jordan

Nu răspunde. E a doua oară când îl sun, în cincisprezece minute, și nici cu mesajele scrise n-am avut mai mult noroc. Avea totuși de gând să fie aici la ora două?

Închei apelul și arunc un ochi la ceasul de deasupra barului, e aproape miezul nopții deja. Mai sunt două ore până când iubitul meu crede că îmi termin munca și am nevoie să vină să mă ia.

Și eu care credeam că vom avea parte de o surpriză plăcută, dacă tot am scăpat mai devreme.

„Căcat.”

Trebuie să-mi repar mașina. Nu pot să mă tot bazez pe el să-mi asigure transportul.

În jurul meu răsună muzică; undeva în dreapta mea se aud râsetele unor clienți, iar în stânga, un barman pune gheață în răcitor.

O vagă neliniște îmi zburlește părul de pe ceafă. Dacă nu răspunde, înseamnă că ori doarme, ori e în oraș. Ambele ar putea însemna că o să-și amintească de mine doar când va fi prea târziu. Nu e întotdeauna căscat, dar nici n-ar fi prima dată când se întâmplă asta.

Asta-i problema când îți transformi prietenul în iubit, cred. Își închipuie în continuare că i se permite orice.

Îmi scot cămașa și ghiozdanul din dulăpiorul de sub robinete și bag telefonul în buzunar. Îmi iau un pulover

peste maiou, îl închei până sus și-mi îndes în blugi poalele bluzei ca să arăt cât mai decent. Sunt dispusă să mă îmbrac ceva mai sexy pentru bacșișuri, dar n-am de gând să ies din local în ținuta asta:

— Unde mergi? mă întreabă Shel, aruncându-mi o privire în timp ce umple un țap de bere.

Întorc ochii spre șefa mea, cu părul negru brăzdat de suvițe blonde strâns în creștetul capului și un șir de inimi minuscule tatuate în partea de sus a brațului.

— Rulează *Cartea morților* seara târziu la Grand Theater, îi răspund, închizând dulăpiorul și petrecându-mi bareta genții de piele peste cap. Mă duc să-l aștept pe Cole acolo, să treacă timpul mai ușor.

Ea termină de turnat berea și mă privește ca și cum ar avea un milion de chestii să-mi spună, dar nici măcar nu știe de unde să înceapă.

„Da, da, știu.”

Mi-aș dori să nu mă mai privească așa. Nu e deloc exclus ca iubitul meu să nu apară la ora două, având în vedere că nu răspunde la telefon acum. Știu asta. S-ar putea să fie rupt de beat acasă la vreun prieten de-ai lui.

Sau s-ar putea să fie acasă, dormind, cu alarma pusă să vină după mine la două și cu telefonul rămas în altă cameră. E puțin probabil, dar posibil. Mai are două ore. O să-l aștept două ore.

În plus, soră-mea e la lucru și nimeni de aici nu poate pleca să mă ducă acasă. E puțin de muncă în noaptea asta, iar pe mine m-au lăsat să plec mai devreme fiindcă sunt singura care n-are un copil de întreținut.

Deși, chiar și așa, am nevoie disperată de bani.

Îmi încleștez mâna pe cureaua genții petrecută peste piept, simțind că ar trebui să am mai mult de optsprezece ani.

„Ei bine, nouăsprezece acum”, îmi spun, căci aproape uitasem ce zi e azi.

Inspir adânc, alungând îngrijorarea, măcar în noaptea asta. Mulți tineri de vârsta mea au dificultăți cu banii, nu reușesc să-și plătească facturile și sunt nevoiți să-i roage pe alții să-i ia cu mașina. Știu că e nerezonabil să-mi doresc să-mi fi făcut deja un rost până în momentul de față, dar tot mă simt rușinată. Detest să par neajutorată.

Și nici nu-i pot reproșa nimic lui Cole. Eu singură am decis să-i dau ce-mi mai rămăsese din banii împrumutați pentru facultate ca să-l ajut să-și repare mașina. Și el m-a sprijinit când mi-a fost greu. La un moment dat, nu ne aveam decât unul pe celălalt.

Răsucindu-se pe călcâie, Shel pune berea pe tejghea în fața lui Grady – unul dintre clienții noștri fideli – și îi ia banii, aruncându-mi din nou o privire scurtă în timp ce scoate bonul din casa de marcat:

— Nu-ți merge mașina, îmi spune. Și afară e întuneric. Nu poți să mergi pe jos până la cinema. Traficanții de carne vie exact asta caută, adolescente sexy, cu păr blond și tot tacâmul.

Pufnesc în râs:

— Ar trebui să nu mai stai atâta pe *Lifetime Movies*.

Chiar dacă suntem destul de aproape de câteva orașe mai mari, iar Chicago e la doar câteva ore de mers cu mașina, tot ne aflăm în mijlocul pustietății.

Ridic tejgheaua rabatabilă și ies din spatele barului:

— Cinematograful e chiar după colț, îi spun. Ajung în zece secunde dacă o iau la fugă.

Îl bat pe Grady pe spate înainte să plec, iar coada lui de păr cenușiu se leagănă când se întoarce să-mi facă cu ochiul:

— Pa, puștoaico, zice.

— Noapte bună.

— Jordan, așteaptă, strigă Shel peste sunetul muzicii din tonomat, iar eu întorc capul după ea.

Scoate din răcitor o cutie și o doză de vin în ambalaj de carton și le împinge spre mine pe tejghea.

— La mulți ani, îmi spune cu un rânjel, gândindu-se că mă ia prin surprindere.

Îi zâmbesc larg și ridic capacul cutiei de Krispy Kreme, dând la iveală șase gogoși.

— Doar atât am apucat să iau pe fugă, îmi explică.

N-are nimic, e tot un fel de tort. Nu mă plâng.

Închid cutia și îmi deschid geanta de piele, băgând comorile înăuntru. Nu mă așteptam să primesc nimic de la nimeni, firește, dar tot pică bine când cineva își aduce aminte de tine. Cam, sora mea, sigur o să-mi facă o surpriză mâine, când ne vedem – vreo cămașă drăguță sau o pereche de cercei sexy. Iar tata probabil că o să mă sune săptămâna asta, la un moment dat.

Totuși, Shel știe să mă facă să râd. Am vârsta legală să lucrez într-un bar, dar nu și să beau alcool. Să mă furișez cu vinul undeva și să-l savurez în afara localului va fi mica mea aventură în noaptea asta.

— Mulțumesc, îi spun, și sar pe bar, sărutând-o pe obraz.

— Ai grijă de tine, îmi răspunde.

Dau scurt din cap și mă răsucesc pe călcâie, ieșind pe ușa de lemn direct pe trotuar.

Ușa se închide în urma mea, muzica zgomotoasă dinăuntru devenind brusc un zumzăit surd, iar pieptul meu coboară într-un oftat, lăsând să-mi scape aerul pe care, fără să-mi dau seama, îl ținusem în plămâni.

Mi-e foarte dragă Shel, dar mi-aș dori să nu-și facă atâtea griji pentru mine. Mă privește de parcă ar fi mama și-ar vrea să rezolve totul.

Cred c-aș fi fost norocoasă să am o mamă ca ea.

Aerul proaspăt după care tânjiseam se revarsă peste mine din toate părțile, răcoarea nopții târzii făcându-mi pielea ca de găină pe brațe, iar parfumul puternic al florilor de mai mi se strecoară în nări. Îmi dau capul pe spate, închid ochii și trag adânc aer în piept, simțindu-mi şuvițele lungi din breton gâdilându-mă pe obraz în briza ușoară.

Vin nopțile fierbinți de vară.

Deschid ochii și mă uit de-a lungul străzii, constatând că trotuarele sunt pustii, dar e în continuare plin de mașini înșirate pe ambele părți ale străzii. Parcarea clubului veteranelor e plină și ea. De regulă, serile lor de bingo se transformă în activități de bar la ora asta din noapte, și se pare că bătrânii încă se țin bine.

O iau la stânga și-mi scot elasticul de păr, lăsându-mi buclele să se reverse, apoi îmi pun elasticul la încheietură și pornesc la drum.

Noaptea e plăcută, deși e încă puțin cam răcoare afară. A fost prea mult alcool în fiecare colțișor din barul ăla, inundându-mi narile toată seara.

Și prea multă gălăgie și prea mulți ochi.

Lungesc pasul, anticipând cu entuziasm momentul în care voi dispărea pentru o vreme în cinematograful cufundat în întuneric. În mod normal nu merg singură, dar când rulează un film din anii 1980, cum e *Cartea morților*, n-am de ales. Cole se dă în vânt după efecte speciale și nu-i inspiră încredere filmele făcute înainte de 1995.

Zâmbesc, gândindu-mă la micile lui ciudățenii. Nu știe ce pierde. Anii 1980 au fost fantastici. E o întreagă decadă de distracție fără complicații. Nu totul trebuie să aibă un sens anume sau să fie ceva profund.

E ocazia mea să fug de realitate, în special în noaptea asta.

Ajung la colțul clădirii și mă îndrept spre casa de bilete, constatând că am ajuns cu câteva minute mai devreme, ceea ce e grozav. Nu-mi place să pierd trailerele de la început.

— Un bilet, vă rog, îi spun casierei.

Iau din buzunar teancul de bacșișuri pe care le-am primit în seara asta și întind cei șapte dolari cincizeci, cât costă biletul. Nu că aş avea bani de aruncat pe nimicuri, având în vedere că am de plătit chiria, iar pe biroul pe care îl împart cu Cole în apartamentul nostru așteaptă un mic teanc de facturi pe care nu le putem plăti încă, dar șapte dolari nu mai contează.

Și e ziua mea, deci...

Intru, ocolesc barul cinematografului și mă îndrept spre următorul set de uși duble. Există o singură sală de proiecție și, în mod surprinzător, locul asta supraviețuiește de șizeci de ani, chiar și după ce au apărut cinematografe mari, cu câte douăsprezece săli, în orașele din jurul nostru. Cinematograful Grand a fost nevoit să găsească soluții creative, rulând filme clasice în proiecții la ore târzii, așa cum face și acum, găzduind evenimente simandicoase și petreceri private. Eu nu prea ajung des pe aici, având în vedere programul de la școală și cel de muncă, dar e un loc draguț, cufundat în întuneric, pentru când vrei să te retragi o vreme. Îți asigură intimitate și liniște.

Intrând în sală, îmi mai verific telefonul o dată, cât să mă asigur că tot n-am niciun apel sau mesaj de la Cole. Îl pun pe silențios și-l bag înapoi în buzunar.

Pe ecran se derulează reclame, dar luminile sunt încă aprinse în sală și arunc rapid o privire la cei câțiva spectatori așezați răzleț. Mai e și un cuplu instalat în ultimul rând, în dreapta mea, și un mic grup de tipi în mijlocul sălii – băieți tineri, s-ar părea, judecând după cât de tare râd, fără să le pese de restul. Din cele aproximativ trei sute de locuri, două sute optzeci și cinci sunt încă disponibile și am de unde alege.

Cobor cinci sau șase rânduri, găsesc unul gol și mă strecur acolo, ocupând un scaun din mijloc. Îmi pun jos geanta și scot discret cutia roșie de vin, citind eticheta în lumina difuză.

„Merlot.” Speram să fie vin alb, dar sunt sigură că Shel are nevoie să se descotorosească de chestiile astea. Le servim doar când are loc un eveniment în aer liber și nu vrem să scoatem sticle și pahare afară.

Desfac capacul și inspir adânc mirosul înțepător, nereușind să detectez nimic din aromele sofisticate pe care par să le identifice somelierii. Nici urmă de lemn de stejar cu „o notă îndrăzneță de cireșе dulci” sau ceva de genul. Deschid tava scaunului din fața mea, profit că rândul din față e gol și îndoi genunchii, strecurându-mi tenișii Chuck Taylor printre scaunele neocupate și sprijinindu-mi picioarele pe suportul pentru brațe.

Pun jos cutia și-mi scot telefonul din buzunarul de la spate, în caz că totuși sună Cole, trântindu-l pe tavă lângă vin.

Dar în loc să stea acolo, cade de pe tavă. Zboară printre picioarele mele și aterizează pe podea, iar eu, smucind genunchii ca să încerc să-l prind, lovesc tava și răstorn cutia de vin, vărsându-i conținutul pe jos.

Rămân cu gura deschisă și icnesc scurt:

— Căcat! Îmi scapă în șoaptă.

„Ce dracu’?”

Cobor picioarele pe podea, împing tava deoparte și mă arunc pe jos, căutându-mi telefonul pe pipăite. Degetele mele ajung în vinul vărsat și tresar scârbită de mizeria pe care am făcut-o. Aruncând o privire pe deasupra scaunelor, văd grupul de trei bărbați aflat câteva rânduri mai jos, exact în fața mea și chiar pe traiectoria șuvoiului de vin ce se revarsă spre ei.

Îmi scapă un geamăt frustrat. „Grozav.”

O peliculă subțire de transpirație îmi răcorește fruntea și mă ridic în picioare, scoțându-mi eșarfa din geantă ca să mă șterg pe degete. N-aș fi vrut s-o stric, dar nu am șervețele.

„Ce dezastru.”

S-a zis cu șansa mea să fug de realitate timp de două ore.

Mă uit în jurul meu, căutând un plasator care să aibă o lanternă, deși sunt destul de convinsă că în cinematograful ăsta nici nu sunt astfel de angajați, mai ales pe timp de noapte. Totuși, singura lanternă pe care o am e pe telefon, iar podeaua este cufundată în beznă.

Nevăzând pe nimeni, îmi iau eșarfa și geanta și trec pe rândul următor, aplecându-mă să mă uit sub scaune, în speranța că voi reuși să-mi văd telefonul. Când nu găsesc nimic, trec la următorul rând, apoi la următorul, destul de sigură că l-am auzit ducându-se de-a dura. Cum rândurile de scaune sunt în pantă, ar fi putut ajunge departe. „Fir-ar să fie.”

Mă mut pe următorul rând, îmi las jos lucrurile și mă ghemuiesc în patru labe, uitându-mă sub scaunele din stânga și din dreapta și pipăind podeaua. În fața mea se află o pereche de picioare lungi, îmbrăcate în blugi, iar când ridic privirea dau cu ochii de un bărbat așezat pe scaun, cu degetele pline de popcorn, încremenite în drum spre gură. Se uită la mine fix, ridicând din sprâncene.

— Îmi cer scuze, șoptesc, împingându-mi părul după ureche. Mi-am vărsat băutura și telefonul mi-a alunecat undeva pe aici. Poți să...?

El ezită o clipă, apoi clipește și se îndreaptă în scaun:

— Da, sigur. Își dă tava laoparte și se ridică, scoțând ceva din buzunar. Poftim.

Aprinde lanterna de pe telefon și se lasă pe vine, luminând pe sub scaune.

În aceeași clipă îmi observ telefonul sub scaunul de lângă al lui și-l înșfac în grabă. „Slavă Domnului.” Ne ridicăm amândoi, iar umerii mei se relaxează. Nu-mi permit alt telefon în momentul de față. Îmi trec degetele peste ecran, asigurându-mă că nu e crăpat:

— L-ai găsit? mă întreabă.

— Da, mulțumesc.

El închide lanterna, dar se întinde spre mine și șterge cu degetele partea de jos a telefonului, apoi și le duce la nas, mirosindu-le:

— ăsta e... — se schimonosește — vin?

Cobor ochii spre podea și observ că stă cu picioarele în băutura pe care am vărsat-o trei rânduri mai sus.

— O, scuze. Ridic privirea spre el. Îmi pare rău. A ajuns peste tot?

— Nu, nu, e în regulă. Chicotește, apoi continuă să zâmbească strâmb, ferindu-se să păsească în pata de pe podea. Nu știam că se vinde alcool aici.

Eu îmi iau eșarfa și-mi șterg telefonul.

— O, nu se vinde, îi spun în șoptă, ca să nu-i deranjez pe ceilalți din sală. Tocmai am terminat munca. Șefa mi l-a dat pentru... ăăă... Clatin din cap, căutându-mi cuvintele. Ca să... sărbătoresc.

— Să sărbătorești?

— Șșșt, ne atrage atenția cineva.

Ne uităm amândoi la tipul aflat cu un rând mai în spate, la marginea din dreapta, care ne privește furios cu coada ochiului. N-au început încă nici trailererele, nici filmul, și nici nu-i blocăm ecranul, dar presupun că-l deranjăm. Mă îndepărtez puțin să-mi iau geanta.

Bărbatul care m-a ajutat își ia băutura și popcornul și mă urmează, și-i simt imediat parfumul vag de gel de duș.

— Mă duc și eu mai încolo, ca să nu stau în balta asta, îmi spune.

Se așază cu câteva scaune mai jos și ridică privirea spre mine, apoi spre locul unde mă aflam când mi-am scăpat telefonul și mi-am vărsat vinul.

— Poți să stai și tu, dacă dorești.

Arată spre scaunul de lângă el, dându-și seama, probabil, că și eu sunt singură în noaptea asta.

— Mulțumesc, îi spun. Mă duc...

O las așa, în aer. Fac câțiva pași în spate, îmi iau geanta și mă răsucesc pe călcâie să mă întorc la locul meu, dar chiar în clipa aceea văd o fată și un băiat intrând în sală. Încremenesc, urmărindu-i din priviri cum o iau spre stânga, îndreptându-se spre ultimul rând din celălalt capăt al sălii și trântindu-se pe scaune.

„Căcat.”

Jay McCabe. Singurul iubit pe care l-am avut în afară de Cole, iar prin contrast, Cole pare de-a dreptul un prinț. Din păcate, în continuare îi place să mă hărțuiască de fiecare dată când prinde ocazia, și a naibii să fiu dacă am de gând să-i tolerez mizeriile în noaptea asta.

— Ești bine? mă întreabă tipul care mă ajutase, când vede că nu mă clintesc. Îți dau cuvântul meu că nu nu vreau să te agăț. Ești prea mare pentru mine.

Îi arunc o privire tăioasă, uitând pe moment de Jay și fata care-l însoțește. „Prea mare pentru el? Ce?”

Îl studiez: are peste un metru optzeci, conturul mușchilor e vizibil prin tricou, iar antebrațul drept, plesnind de forță, e îmbrăcat în tatuaje ce urcă până sub mână. Am văzut destui tipi în bar, iar el nu seamănă cu niciunul dintre adolescenții de nouăsprezece ani pe care i-am întâlnit până acum. Trebuie să aibă cel puțin... Cât să fie? Treizeci de ani?

El pufnește în râs:

— Glumesc, spune, zâmbind larg, cu o expresie care face să-mi cam pice fața. Dacă nu vrei să te uiți la film singură, poți liniștită să stai aici. Doar atât am vrut să zic.

Arunc o privire spre Jay și spre cine-o fi fiind fata de lângă el, dar apoi un grup de băieți intră brusc pe ușile duble, făcând gălăgie. Îl văd pe Jay dezlipindu-și ochii de la fată și îndreptându-și atenția spre forfota iscată și mă trântesc instinctiv pe scaunul de lângă bărbatul acela, ca nu cumva să mă vadă Jay.

— Mulțumesc, îi spun tipului de lângă mine.

Simt prezența fostului meu iubit în sala de cinema, aducând la suprafață amintiri de demult, despre cât de neajutorată i-am permis să mă facă să mă simt la un moment dat. Nu-mi doresc decât o noapte în care să nu mă gândesc la nimic din ce am pe cap.

Mă las pe spate în scaun și încerc să mă relaxez, dar apoi îl privesc scurt cu coada ochiului pe bărbatul așezat lângă mine și-i simt brusc apropierea ca pe un foc violent și imposibil de ignorat.

Întorc capul spre el, studiindu-l temătoare:

— Nu ești un ucigaș în serie, așa-i?

El ridică din sprâncene și mă privește:

— Dar tu?

— De regulă sunt bărbați caucazieni, antisociali.

Un bărbat arătos care a venit la film singur-singurel?

Hmmm...

El arcuiește și mai mult o sprânceană:

— Și arată ca o persoană oarecare, adaugă pe un ton bănuitor, studiindu-mă din cap până în picioare.

Lumina proiectată de reclamele de pe ecran îi joacă în ochi, niciunul din noi nu clipește, dar eu nu pot să mă abțin și chicotesc ușor.

Și în sfârșit îi întind mâna:

— Eu sunt Jordan. Îmi pare rău pentru povestea cu vinul.

— Jordan? repetă el, strângându-mi mâna. Un nume neobișnuit pentru o fată.

— Nu, nu neapărat. Mă relaxez în scaun și-mi încrucșez brațele pe piept, ridicându-mi genunchii și strecurându-mi ghetele în spațiul dintre cele două scaune libere din fața mea. Așa o chema pe tipa de care se îndrăgostise Tom Cruise în *Cocktail*, ții minte?

El ridică din sprâncene cu un aer întrebător.

— *Cocktail?* repet. Filmul din 1988 despre jonglerii de bar?

— A, da.

Însă are un aer confuz și nu-s convinsă că știe despre ce vorbesc.

— Îți plac filmele din anii 1980? îl întreb, arătând spre filmul pe care urmează să-l vizionăm pe ecran.

— Îmi plac filmele *de groază*, îmi explică, și-mi întinde cutia de popcorn. *Ăsta e un clasic. Ție?*

— Eu iubesc anii 1980. Iau un pumn mic de popcorn și bag o boabă în gură. Iubitul meu urăște *gusturile mele* în materie de filme și muzică, dar nu mă pot *abține*. Vin de fiecare dată când rulează ceva din perioada aia.

Mă simt aiurea că am pomenit de Cole, dar nici nu vreau să las o impresie greșită. Cobor scurt privirea spre mâna lui stângă și, din fericire, nu văd o verighetă. Ar fi atât de greșit din partea mea să stau aici lângă un tip căsătorit.

Însă el se mulțumește să mă privească cu subînțeles:

— *Scoala de sâmbătă* e favoritul tău, așa-i? Și orice altă creație a lui John Hughes?

— Ai ceva împotriva filmului *Scoala de sâmbătă*?

— N-am avut nimic împotriva primele zece dăți când l-am văzut, nu.

Un zâmbet îmi joacă pe buze. *Chiar e difuzat mult la televizor, presupun.*

El se apleacă spre mine:

— Anii 1980 au fost epoca eroului de acțiune, remarcă el, vocea lui gravă răsunând aproape, șoptită. *Oamenii uită asta. Armă mortală, Greu de ucis, Terminatorul, Rambo...*

— Jean-Claude Van Damme, adaug eu.

— Exact.

Îmi mușcă buzele ca să nu râd, dar tot îmi scapă un hohot.

El se încruntă:

— De ce râzi?

— De nimic, răspund eu rapid, dând din cap. Van Damme. Mare actor. Foarte relevante filme.

Nu reușesc să-mi ascund amuzamentul, însă, iar el se încruntă, știind că nu vorbesc serios.

Chiar atunci aud un chicotit undeva în spatele meu și, privind peste umăr, îl văd pe Jay întors cu spatele spre ecran și aplecat spre fată, amândoi prinși deja într-o sesiune de săruturi pasionale.

— Îi cunoști? mă întreabă bărbatul de lângă mine.

Eu clatin din cap. Nu-i cazul să afle chestii personale.

Tăcem amândoi, iar eu termin popcornul din mână și-mi dau capul pe spate, studiind tavanul înalt și arcadele aurii, dintr-o altă epocă. El stă lângă mine, iar eu respir lent, cu toate că inima îmi bubuie în piept.

De ce sunt agitată? E din cauza lui Jay?

Nu. Nici măcar nu mă gândesc la el în momentul ăsta.

Oamenii povestesc în jurul nostru, așteptând să înceapă filmul, dar eu nu aud ce spun, și nici nu prea îmi pasă. Pielea mi-e inundată de căldură.

— Deci, ce studiezi la Doral State? mă întreabă.

Îi arunc o privire surprinsă. De unde știe la ce facultate sunt?

„Ucigaș în serie.”

Dar apoi el schițează un gest spre geanta mea de pe podea și văd brelocul care atârnă de pe ea, cu emblema universității.

„Ah, evident.”

Mă ridic în scaun:

— Peisagistică, răspund. Vreau să fac spațiile exterioare să arate frumos.

— Asta-i o treabă drăguță. Eu lucrez în construcții.